

Újpest-Belsőváros

2008. 09. 21.

Loránt Gábor

ISTEN IGÉJÉNEK HALLGATÁSA ÉS MEGTARTÁSA

Olvasandó (lectio): Jak 1,19-27

Alapige (textus): Jak 1,21-22; 26-27

Tudjátok, szeretett testvéreim, legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. Mert az ember haragja nem munkálja Isten igazságát. Azért vessetek el minden undokságot és a gonoszság sokaságát, és szelíden fogadjátok a belétek oltott ígét, amely megtarthatja lelketeket. Az igének pedig cselekvői legyetek és ne csak hallgatói, becsapva magatokat. Mert ha valaki hallgatója az igének, de nem cselekvője, az ilyen hasonló ahhoz az emberhez, aki a tükörben megnézi természet szerinti ábrázatát, majd miután megnézte magát, és elment, azonnal elfelejti, hogy milyen volt. De aki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe, és megmarad mellette, és nem feledékeny hallgató, ha nem tevékeny cselekvő, az boldog lesz tetteiben. Ha valaki istenfélőnek tartja magát, de nem fékezi meg a nyelvét, hanem megcsalja a maga szívét, annak istentisztelete hiábavaló. A tiszta és szeplő nélküli istenfélelem Isten és az Atya előtt ez: meg látogatni az árvákat és özvegyeket nyomorúságukban és szeplőtlenül, megőrizni magunkat e világtól. (Rev. Károli)

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, drága Istenünk, hogy itt lehetünk újra a Te házában, hogy megnyugodhatunk egy kissé a világ forгатagától, és Rád figyelhetünk. Hálát adunk Neked, mert megőriztél bennünket a múlt héten, erőt adtál a mindennapokhoz. És hálát adunk, mert van szavad hozzánk. Bocsásd meg, Urunk a bűneinket! Azt, hogy gyakran máshogy élünk, mint amit mondunk. Bocsásd meg indulatos természetünket, és azt, hogy sokszor úgy gondoljuk, hogy mindig nekünk van igazunk. Add, hogy meglássuk az igazi valónkat Igéd tükrében, és hogy tudjunk változni! Urunk! Ez a Te Lelked ereje nélkül nem sikerülhet. Könyörgünk, hogy küldd el szívünkbe a Szentlelket, hogy Neked kedves életet élhessünk!

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése:

Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosság Atyjától száll alá, akinél nincs változás vagy változásnak árnyéka. Az Ő akarata szült minket az igazság igéje által, hogy teremtményeinek első zsengeje legyünk. (Jak 1,17-18) (Rev. Károli)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Mindnyájan ismeritek, és még emlékeztek is talán tanulmányaitokból a víz körforgására: Az óceánok, a tengerek, a tavak párolognak, a pára felfelé szállva felhőkké áll össze, a lehulló eső táplálja a földalatti vizeket, amelyek források képében törnek a felszínre, a patakok összefolyva folyókká dagadnak, amelyek aztán a tavak, a tengerek, az óceánok felé veszik útjukat, s kezdődik az egész előlről.

Vagy ismerjük az „ördögi kör” kifejezést.

Hát itt, az Igében nem ördögi körről, hanem inkább „isteni körről” van szó. Sőt, talán legjobb lenne a mai Ige üzenetét egy lavinához hasonlítani. Egy hópihe valahol megindul, egyre több hó tapad össze, és görgetegként rohan lefele. Ez is kör, de növekvő kör.

Lássuk tehát most ezt az **isteni kört!**

A **kiindulás** ez: „*Azért vessetek el minden undokságot és a gonoszság sokaságát...*” (Rev. Károli); vagy az Új fordítás szerint: „*Ezért tehát vessetek el magatoktól minden tisztátalanságot és a gonoszság utolsó maradványát is...*”

Tehát ez a kiindulás, hogy vessük el magunktól az undokságot, a tisztátalanságot, a gonoszságot.

A **folytatás**: „*...szelíden fogadjátok a belétek oltott igét, amely megtarthatja lelketeket.*”

Olyan ez, mint mikor vetés előtt megtisztítják és felszántják a termőföldet, hogy alkalmas legyen a vetőmag befogadására. Így kell nekünk is elvetni magunktól az undokságot, a tisztátalanságot, a gonoszságot, hogy aztán amikor Isten a szívünkbe veti az Ő Igéjét, belénk oltja az Ő Igéjét, akkor tiszta földbe, felásott, megművelt, kövektől, mindenféle szeméttől megszabadított földbe kerülhessen Isten Igéjének a magva.

De elhangzik egy figyelmeztetés is: „*Az igének pedig cselekvői legyetek és ne csak hallgatói, becsapva magatokat.*”, hiszen a vetőmagot sem azért vetik a földbe, hogy valahova el kellene rejteni, el kellene dugni a magot, ezért a legjobb helye a földben van, – hanem azért vetik a földbe, hogy aztán kikeljen, szárba szökkenjen, termést hozzon.

Végül az Ige beszél ennek a három fajtájáról, az Ige szerinti élet három síkjáról: a szóról, a tettről és a jellemről. Ez akár fokozásnak is felfogható.

A szó, ahogyan a 26. versben olvassuk: „*Ha valaki istenfélőnek tartja magát, de nem fékezi meg a nyelvét, hanem megcsalja a maga szívét, annak istentisztelete hiábavaló.*”

Aztán a tett: „*A tiszta és szeplő nélküli istenfélelem Isten és az Atya előtt ez: meg látogatni az árvákat és özvegyeket nyomorúságukban...*”

És végül a jellem: „*...és szeplőtlenül, megőrizni magunkat e világtól.*”

És itt zárul be a kör. szeplőtlenül megőrizni magunkat e világtól. Az Új fordítás így mondja: „*tisztán megőrizni az embernek önmagát a világtól*”. De lehetne úgy is mondani, hogy mocsoktalanul. Tulajdonképpen ez volt a kiindulás is, ahonnan indultunk a körfogásban, hogy vessük el magunktól a tisztátalanságot, az undokságot, a szennyet, és végül megérkezünk ugyanide, hogy őrizzük meg magunkat a világ szennyétől.

És aztán kezdődik az egész előlről. Megint jöhet Isten Igéje, amely terem bennünk.

De most vegyük egy kicsit részletesebben végig ezeket a lépcsőfokokat!

1 Az első tehát **az undokság vagy a tisztátalanság elvetése.** A szó eredeti jelentése: „szenny, piszok, kopottság”. A gonoszság vagy rossz sokasága utolsó maradványának az elvetéséről is szól az Ige. Az előbb ezt úgy magyaráztam, hogy olyan ez, mint a szántóföld megtisztítása, amikor az esetlegesen odakerült kövektől, gyomnövények maradványaitól megtisztítjuk a szántóföldet. De szükség van erre! Sok bibliai felszólítás hangzik: „Tisztítsátok meg magatokat!”, vagy: „Tisztítsátok meg kezeteket!”, vagy Pál apostol így mondja az imádkozásról is, hogy „*Ti férfiak, tiszta kezeket felemelve imádkozzatok!...*” (1Tim 2,8), és így tovább.

Gondoljunk a lábmosás történetére! (Jn 13,1-20) Amikor Jézus megmossa tanítványai lábát, és Péter elkezd tiltakozni, hogy „az enyémet ugyan nem!”, Jézus szembesíti őt azzal, hogy *ha meg nem moslak téged, semmi közöd nincs hozzám.* Amikor Péter azt kéri, hogy *„a fejemet is, ne csak a lábamat”*, akkor Jézus így válaszol: *„Aki megfürdött, annak csak a lábát kell megmosni, különben egészen tiszta, ti is tiszták vagytok...”* (rész 10. vers).

Miért mondja így Jézus? Mert hogyha valaki már megfürdött, de utána még kimegy, és még járkal egy kicsit az udvaron, vagy kiszalad az utcára valami miatt, – érintkezik a világgal, a lába bepiszkolódik, és már csak azt kell megmosni. Hiszen már megfürdött.

De ne felejtsük el, hogy az a bizonyos első nagy „megfürdés” lelki értelemben a mi számunkra a Jézus vére által történik. Az Ő vére tisztít meg bennünket minden bűnünktől. Ez a megtérés, az újjászületés. Ez a megtisztulás, amikor élő hitre jutunk. Amikor Krisztus vére megtisztít bennünket!

De amikor ez először megtörtént velünk, nem vesz ki bennünket Isten a világból, hanem továbbra is a világban maradunk, továbbra is járnunk kell ebben a világban, bepiszkolódik a lábunk, és ezért szükséges a lábunkat megmosni. De ne felejtsük el azt, hogy a víz ugyanaz! Amiben megfürdünk, és amiben a lábunkat megmossuk, mindkettő ugyanaz a közeg, mert vízzel szoktunk mosakodni. És így, lelki értelemben is ugyanaz a tisztító eszköz, tisztító folyadék: Krisztus vére, amely megtisztít bennünket, életünkben először, elveszett állapotunkból, a bűnből, ugyanaz

a Krisztus vére tisztít meg bennünket akkor is, amikor csak a lábunkat kell megmosni. Ez azt jelenti, hogy hittel újra meg újra fel kell tekinteni a keresztre, hogy az nem lehet túllépni. Hogy mindig ebből kell élni, mindig ugyanoda kell visszamenni! Hitből élni az azt jelenti, hogy feltekinteni a keresztre! Mert Jézus vére újra meg újra megtisztít!

2 Amikor már tiszták vagyunk az Ő vére által, akkor **szelíden tudjuk fogadni a belénk oltott Igét.**

Visszatérve az előző képre, a termőföldre, ez a mag befogadása. Ha az előbbi pontban azt mondtam, hogy Krisztus halála, akkor ebben a pontban azt mondom, hogy Krisztus élete. Mert Ő a mennyei kenyér, Ő a lelki manna. Ő, az Ő Igéje az a mag, amelyet elvet a magvető.

Ha az előbb beszéltem a születésről, mármint az újjászületésről, akkor most beszélhetünk a táplálkozásról. Vagy: a sákramentumok képét használva, ha az előbbi a keresztség, akkor itt az úrvacsorát látjuk. Ez azt jelenti, hogy nemcsak Jézus halálában, hanem Jézus életében is részesedni kell.

Jézus életében részesedni pedig azt jelenti, hogy az Igében részesedünk. Akár az írott Igében találkozunk Ővele, ahogyan nap mint nap olvassuk az Igét, akár a hirdetett Igében, vasárnaponként, vagy csütörtökönként, vagy ahányszor csak találkozunk, szembesülünk az Ő Igéjével egy-egy közösségi alkalmon. Vagy akár a látható Ige alapján, amikor megterítjük az úrasztalát, és így is részesedhetünk a látható Igéből.

De amikor Isten Igéjéről szólnak, akkor tudjuk, hogy Isten szava, Isten beszéde, az Ige: teremő szó. Mert Istennél a szó és a tett nem válik el egymástól.

Arra szoktam hivatkozni időnként, hogy mikor Isten azt mondta, hogy „Legyen világosság!”, akkor lett világosság.

Sajnos, a mi életünkben sokszor elválik egymástól a szó és a tett. De nálunk sem válhatna el! Ezért beszél Jakab arról, hogy ne csak a hallgatói legyünk az Igének, hanem legyünk a megtartói is: „*Az igének pedig cselekvői legyetek és ne csak hallgatói, becsapva magatokat*”.

Itt arról van szó, hogy a mag megfogad-e bennünk, kalászt hoz-e, újabb magokat érlel-e? A magvető példázatára utalva (Mt 13:1-23; Mk 4:1-20; Lk 8:4-15): vajon terem-e harmincannyit, hatvanannyit, vagy százannyit?

3 Ezért kell az Igének **nemcsak a hallgatóinak** lennünk, hanem cselekvőinek is. Most következik **a részletezés**, ahogy mondtam: **a szó, a tett és a jellem.**

► A **szó** –olvasom még egyszer: „*Ha valaki istenfélőnek tartja magát, de nem fékezi meg a nyelvét, hanem megcsalja a maga szívét, annak istentisztelete hiábavaló.*” Jakab különösen sokat foglalkozik a nyelv bűneivel. A 3. rész nagyobbik fele erről fog szólni, ha majd sorra kerül, ezt részletesen végig fogjuk venni.

A beszéd, a szó, az egyik legfontosabb jellemzője az embernek, hiszen Isten az Ő képmására, az Ő hasonlatosságára teremtette az embert. Bár a bűnesetben ez a képmás összetört, de a gondolkodás és a kommunikáció képessége mégis Isten képmása bennünk. Ez különböztet meg többek között bennünket az állatvilágtól.

A szó nagyon fontos az ember életében. A szóra, a beszédre épül fel egész kultúránk, egész történelmünk. A szó, a beszéd nélkül az ember nem lenne ember.

De a szóval lehet építeni, és – sajnos – lehet rombolni is. A szavakkal – így szoktuk mondani: még ölni is lehet. A szavakról szoktuk néha úgy beszélni, hogy olyanok, mint az éles tördőfések. Ugyanúgy meg lehet bántani a másikat, mintha tört szúrnánk a szívébe. De a szavakkal lehet építeni és gyógyítani is.

Az egyik oldalon ott van a szidalmazás, a káromkodás, a pletykálgodás, a másik oldalon pedig az evangélium hirdetése, a bizonyágtétel.

Azért beszél Jakab a nyelv megfékezéséről vagy megzabolázásáról, hogy Isten a mi beszédünket felhasználhassa a maga érdekében. Hogy hangozhassék a teremtő, a gyógyító, az építő szó.

Ezért az a kérdés, hogy miről beszélünk? Miről beszélünk, amikor egymás között vagyunk? Miről beszélünk, amikor egy másik emberrel találkozunk? Olyan sokszor vagy a panaszainkat soroljuk fel – még hozzá vég nélkül –, vagy másokat szidunk, vagy másokról pletykálgodunk. De Isten Igéje azt mondja, hogy nem kellene ennek így lennie! Meg kell fékezni a nyelvünket. Megfékezni a nyelvünket azt jelenti, hogy nem ezeket mondjuk, hanem Istenről beszélünk, a jóról, a szépről beszélünk, arról, ami Isten szerint jó és Isten szerint szép. *Ami nemes, ami csak tiszteletre méltó, arról gondolkodjatok*, mondja Pál apostol (Fil 4,8). Ez töltsé be az életünket, ez jöjjön ki belőlünk!

Miről beszélünk? Mi hagyja el a szánkat? Ez az első kérdés.

► Aztán a gyümölcstermés részletezésében a második, amiről Jakab beszél, a **tett**, a tényleges jócselekedet.

Jakab kiemel egy lehetőséget a sok közül: „*A tiszta és szeplő nélküli istenfélelem Isten és az Atya előtt ez: meg látogatni az árvákat és özvegyeket nyomorúságukban...*”

Elgondolkodtam azon, hogy miért éppen ezt emeli ki? Hiszen olyan sok lehetőség nyílik a jó cselekvésére. Annyi szükség, annyi lehetőség létezik, olyan sok mindent lehet tenni, vajon miért éppen azt emeli ki, hogy az árvák és az özvegyek meglátogatása?

Azért, mert Jézus korában ők voltak az igazán elesettek, a leginkább elesettek. Abban az időben egyértelműen ők, de még mind a mai napig elmondható ez. Gondoljunk arra, hogyha egy házaspár például építkezésre nagy hitelt vesz fel, és a férj pedig esetleg szívinfarktusban meghal fiatalon, akkor valóban milyen bajba kerül az asszony. Mert ketten, kettőjük fizetéséből talán – ha nehezen is – tudják törleszteni a részleteket, de ha a férj meghal, az özvegy miből fogja az adósságot visszafizetni?

De nemcsak ezt a példát lehetne hozni, hanem sok minden mást, hogy az özvegyek milyen nehezen tudják gyermekeiket felnevelni. S ezt ki is terjeszthetjük, sajnos, manapság már nemcsak özvegység által veszítheti el az ember a párját, hanem válás által is.

Abban az időben is, végül is volt válás. Voltak ilyen nehéz helyzetbe került emberek is, hiszen Mózes törvénye szabályozza a válást, de Jézus arról beszél, hogy „kezdettől fogva nem így volt, ez szívetek keménysége miatt van így”. (Mt 19,1-12; Mk 10,1-12; Lk 16,18). Mert Isten eredeti gondolta nem ez volt.

Az egyedül maradottak, az árvák, az egyedül, csonka családban felnövekvő gyermekek azok, akik a leginkább kiszolgáltatottak, fizikai és lelki értelemben egyaránt. Talán ezért is említi éppen őket Jakab.

Meglátogatni nemcsak azt jelenti, hogy elmegyek hozzá, és várom, hogy elém rakjanak egy kis süteményt. Nem ez a meglátogatás! A meglátogatás az, hogy közösséget vállalok vele. Az a meglátogatás! Akár anyagi értelemben is, az az igazi meglátogatás. Hiszen a 15-16. versben, a 2. részben ezt olvassuk: „*Ha egy férfi- vagy nőtestvérünknek nincs ruhája, és nincs meg a mindennapi kenyeré, valaki pedig ezt mondja nekik közületek: Menjetek el békességgel, melegedjete meg, és lakjatok jól, de nem adjátok meg nekik, amire a testnek szüksége van, mit használ az?*”

Mi is, mikor meglátogatjuk az özvegyeket és árvákat, és csak beszélünk, nekik ugyan mi hasznuk van abból?

Nem beszélni kell csupán, hanem cselekedni is! Mert az Igének is nemcsak hallgatói kell, hogy legyünk, hanem cselekvői is!

De mindez kiterjeszthető. Az özvegyekről és árvákról kiterjeszthető az idősekre, kiterjeszthető a betegek, a fogyatékosokra, az idegenekre.

Vajon mi hogyan viszonyulunk hozzájuk? Hogyan viszonyulunk azokhoz, akik esetleg először vannak itt, a gyülekezetben? Akik ilyen értelemben számunkra idegenek. Olyan jó lenne, ha szóba állnánk velük, hogyha közösséget vállalnánk velük, hogyha aztán ilyen módon hívogatva őket beépülhetnének a gyülekezetbe, és valóban akár a gondjaikat is felvállalhatnánk.

► Tehát nemcsak szó, hanem tett is, de nemcsak tett, hanem a **jellem** is! Ez a harmadik. Mert a helyes szó, és az Isten szerint való jó cselekvése kiformalja bennünk a jellemet.

A tiszta és szeplő nélküli istenfélelem Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni ... és szeplőtlenül, megőrizni magunkat e világtól.

Ez a helyes életvitel, amelyben az embernek csak a lába piszkolódik be. Mert a lábunk mindenféleképp bepiszkolódik, hogyha érintkezünk ezzel a világgal. Jézus korában még saruban jártak az emberek, tehát hogyha egy poros úton mentek, mindenféleképpen bepiszkolódott a lábuk.

De az, hogy bepiszkolódik a lábunk, nem jelenti azt, hogy feltétlenül sárban kell hemperegnyünk, azt a disznóról írja az Ige, nem rólunk.

És itt zárul be a kör, ahogyan fentebb mondtam. Hogyha tisztán megőrizzük magunkat a világtól, akkor érvényessé lesz megint az eleje, hogy „...*vessetek el minden undokságot és a gonoszság sokaságát, és szelíden fogadjátok a belétek oltott ígét...*”. Ez a növekedésnek a titka. Ezért beszéltem kezdőképként a lavináról is, mert hiszen így növekedhet a hívó életünk. Hogy Jézus a vére által megtisztított életünkbe újra és újra beleveti az Ige magvát. Újra és újra szembesülünk az Ő akaratával, az igeolvasás, az igehirdetés, esetleg az Igéről való beszélgetés által. S ezáltal terem az életünk, termi a szavakat, termi a cselekedeteket. Kialakul bennünk a jellem, és újra tiszták leszünk arra, hogy halljuk az Isten Igéjét, és hogy újra meg újra elvégezze bennünk a Maga munkáját. Hiszen a lelki növekedés pontosan ebből áll: Isten Igéje egyre előbbre visz bennünket a hit útján, mert egyre többet értünk meg belőle, egyre mélyebb dolgokat mond el nekünk, egyre nagyobb titkokat tár fel, egyre inkább bizalmat gerjeszt bennünk, egyre inkább állhatatosakká tesz, egyre inkább képesek leszünk a szenvedések elviselésére. Így növel bennünket Isten, ez által az isteni kör által, ez által a „lavina” által. Csakhogy ez nem pusztító lavina, hanem ez éppen az életünket növeli.

Újra és újra el szoktam mondani, hogy az istentisztelet és az élet istentisztelete mennyire összetartoznak. Ezt látjuk Jakabnál is.

Még egyszer olvasom az egyik igeverset: „*Ha valaki istenfélőnek tartja magát, de nem fékezi meg a nyelvét, hanem megcsalja a maga szívét,*

annak istentisztelete hiábavaló. A tiszta és szeplő nélküli istenfélelem Isten és az Atya előtt ez: ...”

Tehát az istentisztelet és az élet istentisztelete a legszorosabban összetartozik. Hiszen így kezdtem a múlt vasárnapi igehirdetést is, amikor Haggeus próféta könyvét tanulmányozva értettük meg, hogyan függ össze az istentisztelet és az élet istentisztelete: ha az élet istentisztelete hiányzik, hiábavaló az istentiszteleten való részvételünk. Mert nem az istentiszteleten való részvételünk szenteli meg az életünket, hanem fordítva történik.

A négy héttel ezelőtti Igében láttuk, hogy a szentség nem ragályos, a tisztátalanság viszont az. S olyan csodálatos, hogy nem is gondoltam én annak idején arra, amikor ezeket a könyveket választottam ki a Bibliából, hogy mennyire össze fognak függeni egymással, hogy mennyire ugyanarról beszélnek. Hogy Haggeus próféta könyve is azt mondja, hogy igen, ha valaki szentelt húst visz a ruhája szárnyában, és az megérint valamit, az a valami nem lesz szent attól, hogy szentelt hús van a ruha szárnyában. De hogyha holttest érinti meg, akkor igen, akkor tisztátalan lesz az a valami. A szentség tehát nem ragályos, de a tisztátalanság az!

Éppen ezért nem mindegy, hogy hogyan vagyunk itt, az istentiszteleten. Mert nem az istentisztelet szenteli meg az életünket, hanem az életünk szenteli meg az istentiszteletünket.

Ezt látjuk újra meg újra Jakabnál is. a múltkor is ezt láttuk, s most is ezt látjuk. *Ha valaki istenfélőnek tartja magát, de nem fékezi meg a nyelvét, hanem megcsalja a maga szívét, annak istentisztelete hiábavaló. A tiszta és szeplő nélküli istenfélelem Isten és az Atya előtt ez: meg látogatni az árvákat és özvegyeket nyomorúságukban és szeplőtlenül, megőrizni magunkat e világtól.*

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk! Hálát adunk Neked, hogy újra és újra adod a Te Igédet, hogy az Ige magva a szívünkbe hullva gyümölcsöt teremhessen. Urunk! Megvalljuk Neked, hogy sokszor nem alkalmas erre a szívünk, mert tele van kővel, szeméttel, nincs megtisztítva, és még az istentiszteleten is máson jár az eszünk, a külső dolgokon. Urunk! A Te véred tisztítson meg bennünket, mert egyedül az a megtisztítás ér valamit. Kérünk, hogy újra meg újra fel tudjunk tekinteni Rád, ott, ahogyan a kereszten függél, ég és föld között, és elvégezted a megváltás csodálatos munkáját. De amikor a

Te halálodban részesedünk, Urunk, hadd részesedjünk a Te életedben is! Hogy az élő mag, az Ige élő magva elvégezze szívünkben azt, amit el kell végeznie. Hogy aztán teremjünk harminc-, hatvan-, vagy százannyit. Teremjünk szóban, teremjünk tettben, teremjünk jellemben. Urunk! Köszönjük, hogy Te adod a növekedést lehetőségét. Kérünk gyülekezetünkért! Kérünk azért, hogy közösen érthessük meg a Te irányodat, amerre mennünk kell! Te mutasd az utat! Kérünk, hogy Te végezd el egyen-egyenként a munkádat, hogy együtt is, egy akarattal tudjuk keresni a Te akaratodat! Kérünk azokért, akik az elmúlt héten álltak meg ravatal mellett. Te adj vigasztalást a szívükbe! Te ragyogtasd föl előttük az evangéliumot, az örömhírt, hogy van megváltás és van örökélet! És kérünk, Urunk, Egyházunkért is, amely most éppen tisztújítás előtt áll. Urunk! Annyira nem mindegy, hogy kik ennek az egyháznak a vezetői. Kérünk értük, hogy hívő, a Te akaratodat kereső emberek lehessenek! És kérünk, Urunk, hogy életünk minden területén Te lehess az Úr: gyülekezetben, Egyházban! Te őrizz meg bennünket tisztán ettől a világtól is, hogy bár nem kell nekünk ebből a világból kivonulni, de add, hogy ne hemperegjünk a sárban, hanem csak a lábunkat kelljen megtisztítani újra meg újra. És kérünk Urunk ezért a világért, amely tele van sárral, mocsokkal, pocsolyával. Urunk! Te ments ki minél többeket ebből az állapotukból, és vidd el őket a Te országodba, mint ahogy bennünket is megmentettél és elvittél! Kérünk, hogy munkálkodj látható módon! Munkálkodj úgy, hogy minden reménytelenségünk ellenére is adj ébredést! Add, hogy a magyar nép tagjai közül minél többen forduljanak szívükben Feléd, hogy megismerjenek Téged mint életük célját és értelmét!

És kérünk Urunk, hogy most hallgasd meg a magunkban, csendben elmondott imádságainkat is!

Ámen.